

VIER

‘Een man en twee dochters. Ik verwacht dat ze ergens in de nacht verdwenen zijn. Ik kwam er pas de volgende ochtend achter. Heel raar. Maar daarvoor verdween de wijk al. En een huis met een echtpaar erin.’

Ze zitten in de kantine bij het raam en kijken uit op de binnenplaats. Daar is een tuin gecreëerd, met een terras. Midden in de binnenplaats is met grote, zwarte en witte tegels een schaakbord gemaakt. De schaakstukken zijn bijna manshoog.

‘Mijn ouders zijn verdwenen. Ik weet niet precies wanneer. Maar toen ik thuiskwam, stond de televisie uit en die staat nooit uit.’ Ze schuift het bord van zich af en zakt wat onderuit. ‘Ik ben met ruzie het huis uit gegaan en daar heb ik zo’n spijt van.’

Ze denkt aan de ruzie, aan haar moeder. Opnieuw voelt ze een rollercoaster van emoties opkomen: woede, teleurstelling in zichzelf, angst, pijn, tranen, schaamte. Ze denkt aan de VERMIST-poster met haar gezicht en aan het gevoel dat haar moeder moet hebben

gehad. Ze wil het wegpraten, ondanks dat ze niets meer wil vertellen aan deze vreemden. ‘Daarna verdween mijn vriend dus ook; hij zou mij ophalen en we zouden samen weggaan. Hij kwam nooit opdagen.’

Lester mengt zich niet in het gesprek en neemt een paar hapjes van de maaltijd. Het verdriet heeft hem sinds die middag niet losgelaten. Hij heeft geen boek opengeslagen, niet op een normale manier. De boeken die hij aan stukken heeft getrokken, heeft hij wel geopend. Waarom is hij niet in het niets gestapt, terug die schuttingdeur door? Of zelfs niet gewoon blijven staan?

‘En jij?’

De vraag trekt hem uit zijn gedachten. ‘Ik ben mijn vriend kwijtgeraakt.’ De vrouw is niet verbaasd, maar het meisje knippert met haar ogen en daarna geeft ze een sociaal wenselijke reactie en kan ze in haar hoofd verder nadenken over hoe hij er als homoseksueel uitziet, met een man aan zijn zijde.

‘Hoe? Waar?’

‘Bij haar in huis.’

‘Ze gingen mijn huis overvallen,’ legt Sue uit. ‘Sorry dat ik die dikke overhoop heb geschoten trouwens. Dat was niet netjes.’

‘Geeft niet, ik mocht hem toch niet.’

‘Nee, kan ik mij voorstellen. Wie heeft er nou een tattoo van een teddybeer? Heel eng.’

Julia voelt haar adem stokken. De woorden activeerden haar in eerste instantie: de vrouw heeft een moord gepleegd, maar het woord teddybeer raakt haar dieper. Ze voelt zich plots een hertje dat in een leeuwentroep terechtgekomen is.

Hij pakt zijn sigaretten, met een elleboog duwt hij het bord eten van zich af. De handeling geven hem een steek in zijn hart. Voorheen werden zijn sigaretten aangestoken. Dat was een vreemde traditie die uit het niets gegroeid was. Hij kan niet eens een beginpunt aanwijzen waar Kas dit voor het eerst deed. Maar hij vond het fijn en warm.

‘Zo, iedereen genoeg gehad?’ Sue verzamelt de borden en smijt ze in de prullenbak. ‘Deze schoenen zitten heerlijk. De koopgoot is trouwens veel beter te doen nu er niemand is. Zou jij morgen ook moeten doen, Lester. Dat pak ziet er echt niet uit.’ Ze draait zich naar de tafel. Terwijl hij rustig zijn sigaret rookt, zit het meisje gespannen aan tafel. Ze kijkt naar zijn profiel met grote ogen.

‘Is er iets meisje? Je ziet wat bleek.’ Hij kijkt opzij en trekt een wenkbrauw op. ‘Wat?’ snauwt hij.

Ze staat op, ze voelt niet dat ze dat doet. Haar hand heeft al die tijd met een goede reden op het mes gelegen. Haar oren suizen.

In de achtergrond hoort ze de vrouw wat roepen, maar haar stem klinkt ver weg, alsof ze onder water zit. Hij ziet het mes aankomen, maar komt niet snel genoeg in beweging. Als ze het mes in hem steekt, voelt ze vet knerpen, alsof de trilling door het mes haar hand in beweegt. Zijn pijnkreet laat haar ontwaken uit de roes. Ze laat het mes los en stapt achteruit en struikelt over de stoel. Hij valt op de grond en schreeuwt nog eens van de pijn. De vrouw rent richting de tafel. Julia ziet waar zij voor gaat: het pistool. Een kogel heeft haar zo ingehaald. Ze rent met twee treden tegelijk de trappen op naar de achterdeur. Wat heeft ze gedaan?

Ze heeft het pistool te pakken, maar als ze richt, is het meisje al verdwenen. Niet dat ze had geschoten als ze het meisje wel voor haar loop had gekregen. ‘Jeetje, waar had zij nou last van?’

Hij kermt en zij schrikt op.

‘Laat eens zien.’ Ze knielt bij hem neer en dwingt hem op zijn rug te gaan liggen met de loop tegen zijn voorhoofd. Ze bekijkt het mes: een degelijk formaat vleesmes. Een mooi mes ook, roestvrij staal, licht van kleur en eenzelfde soort handvat. Het mes is schuin in de man gestoken: aan de voorkant erin en aan de zijkant eruit. Het bloedt erger dan het is. ‘Het is oppervlakkig. Maar goed dat je al achteruit bewoog toen ze ging steken. Dat heeft je gered. Ik ga een EHBO-doosje pakken.’

Hij weet zijn gekerm binnen te houden en kijkt alleen naar de loop van het geweer. Als dat weer wordt teruggetrokken en de vrouw wegloopt, geeft hij weer een kreet. Ze schreeuwt dat hij zich niet zo moet aanstellen. Waarom steekt dat meisje hem neer, wat heeft hij haar aangedaan?

‘Vieze, vuile, kuthoer!’

Alsof het leven niet veel erger kan worden, gebeurt dit ook nog.

Wat heeft ze gedaan? Wat heeft ze gedaan?

Ze herkende hem! Hij was het!

Maar doodsteken?

Ze rent door de oude winkelstraat. Ze heeft geen doel om heen te rennen, alleen maar iets om van te vluchten. Zal de vrouw achter haar aankomen en ook haar hoofd eraf schieten?

Elke schaduw is een mens en elke beweging in haar ooghoek is de vrouw.

Ze bereikt het Rechtsplein. Het politiebureau in? Nee. Ze kan de duizenden ogen niet aan, de leegte in het enorme gebouw. In een vreemd gebouw. Elke schaduw zal daar een monster worden.

Ze wil naar huis, ze kan altijd naar huis. Felina danst op haar netvlies.

Ze kan altijd naar huis, ze wacht op een metro. Morgen rijdt er nog wel iets en anders loopt ze.

Ze gaat naar huis.

‘Heel goed, gooi het er maar uit.’ Ze legt haar pistool op tafel, ze hoeft zich nu niet meer te verdedigen tegen de jongeman, hij zal geen vlieg meer kwaad doen. ‘Ik ben geen expert of zo, maar het lijkt mij goed deze wond dicht te branden. Anders verlies je veel teveel bloed.’ Ze heeft altijd willen weten hoe mensenvlees zich gedraagt onder hoge temperaturen.

‘Ben je gek? Nee!’ schreeuwt hij. ‘Trek dat mes eruit en druk het dicht!’ Hij wil geen brandende voorwerpen op zijn lichaam, hij wil dat de pijn in zijn zij stopt. Hij voelt zich licht worden in zijn hoofd. ‘Doe iets!’

‘Ik kan je ook hechten?’ oppert ze. Dat heeft ze wel eens gedaan, niet met grote wonden, dit zou een hele nieuwe ervaring zijn. Ze pakt het mes vast met haar hand. Ze heeft ook twee theedoeken meegenomen, die kan ze op de wonden drukken om het bloed te stelpen.

‘Nee!’ Zijn stem weerkaatst door de ruimte. ‘Ik wil gewoon dat...’ Hij kan zijn zin niet afmaken, ze trekt het mes uit zijn zij. Het geeft een verschrikkelijke, stekende pijn, die door zijn hele lichaam schiet en hem laat krijsen. Bloed gutst uit de wond als hij weer naar beneden kijkt.

Het is even een fonteintje, alsof de mes een kurk was op een champagnefles waar te hard mee is geschud. Ze drukt een gaasje op de bovenste wond en legt daar de theedoek overheen. Daarna herhaalt ze hetzelfde met de andere wond.

‘Ik ga dood.’

‘Stel je niet zo aan. De wond is oppervlakkig.’

‘Ik ga dood.’

‘Zeikerd.’ Ze drukt flink op de wond en wacht. Als ze dit lang genoeg bij elkaar houdt, zal er wel iets gaan stollen, dan kan ze het gaan verbinden.

De eerste vlaag pijn is gaan liggen, hij voelt niet meer de neiging te krijsen. Het lichte gevoel in zijn hoofd blijft, maar is niet verergerd. Hij probeert zo min mogelijk geluid te maken, want als hij meer schreeuwt is hij bang dat zij stopt met druk uitoefenen. Hij staart naar het systeemplafond en telt de spikkeltjes op de witte ondergrond. Hij dacht dat het leven leuk zou worden in de nieuwe wereld, maar nu is hij alleen én neergestoken door een tienermeisje.

‘Ik ga even kijken of ik iets kan doen. Ik wil zo langzamerhand wel naar bed.’ Ze tilt de theedoek een stukje op, maar het bloed werkt zich direct een weg naar buiten. Ze duwt de wonden weer dicht. ‘We wachten nog even,’ concludeert ze. ‘Hé, wat voor soort jongen was die vriend van je? Leek mij wel een heftige, met die doodskop en zo. Mooi leren jasje had hij trouwens.’

Hij glimlacht. ‘Die tattoo vond ik ook verschrikkelijk, maar hij heeft die al sinds zijn zestiende. Ik was erbij toen hij hem ging laten zetten. Toen vond ik het ook wel cool. Nu een beetje asociaal. Hij is eigenlijk heel lief. Hij stak altijd mijn sigaretten aan, beschermde mij tegen pestkoppen en maakte in de winter altijd kruikjes.’

‘Dat is wel anders dan ik hem had voorgesteld.’

‘Jouw man?’

‘Lief, zorgzaam. Hij hield zoveel van mij, hij probeerde alles om ons huwelijk te redden. Echt alles. Hij weigerde mij op te geven, waar elke ander de streep had getrokken.’

‘Zoals?’

‘Poging tot moord. Daarna sliep hij met een pistool en zonder mij.’

Hij moet lachen, dat geeft hem een verschrikkelijke steek in zijn wond. ‘Hou op, geen grapjes!’ Haar humor bevalt hem wel, zwart en rauw.

Als hij dat grappig vindt heeft hij wel een vreemd soort humor, denkt ze. Ze haalt haar schouders op.

‘Niet meer schudden, ik denk dat je wonden daar alleen maar erger van worden. Hoe bevalt je bibliotheek?’

‘Goed. Dit is echt mijn droom.’ Als kind wilde hij altijd in een bibliotheek wonen, hij zag het altijd zo voor zich dat de boeken ’s nachts tot leven kwamen en alle avonturen hem zouden overkomen. Verhaaltjes van zijn moeder, hij heeft haar hersenen, haar fantasie.

Hij kijkt naar de vrouw, ze kijkt terug. Hij schrikt van haar. Een vreemde reactie; hij weet dat zij er is, maar iets aan deze hoek maakt haar zo anders, dat ze een vreemd persoon lijkt.

‘Mooi zo. Ik ga morgen verder op onderzoek uit. En inventariseren hoeveel eten we nog hebben. Misschien dat ik ook wel even naar de winkel ga.’ Ze tilt de theedoek op, het bloed gutst al niet zo hard meer. ‘Dit gaat de goede kant op. Nog een tijdje zo blijven zitten en ik kan je verbinden. Ik denk dat je dan even moet blijven liggen hier.’

‘Echt niet! Wat als ze terugkomt?’

‘Komt ze niet,’ sust ze.

‘Ik blijf hier niet. Ik wil naar de bibliotheek.’

‘Prima, jouw steekwond, jouw leven.’

Ze kijkt op de klok. Ze heeft geen idee hoe lang ze hier al zitten, maar ze is er goed zat van. Hem nu verplaatsten riskeert alle moeite die ze heeft het gedaan om de wond te dichten. Zijzelf is niet zo bang dat het meisje terugkomt, ze leek zelf meer pijn te hebben dan haar slachtoffer toen ze realiseerde wat ze had gedaan.

Als zij hem helpt met overeind komen, kan zijn zijn wond bijna voelen scheuren. Hij heeft een kreet en laat zich vallen. Ze doet geen moeite zijn val op te vangen en hij komt hard neer. Als hij zijn ogen uiteindelijk opent, staat ze met haar handen in haar zij en schudt misprijzend haar ogen. Hij kan amper geloven dat dat het enige is dat zij doet, terwijl zijn wond opnieuw bloed uit spuugt. ‘Mijn wond!’

Ze knielt bij hem neer en drukt de wond opnieuw dicht. Ze hoeft het niet te benadrukken dat zij het hem nog zo had gezegd. Ze drukt harder dan nodig is en hij kreunt, het liefste gaat ze naar bed en laat ze hem hier, maar de krielkip slaat gevaarlijk bleek uit en ze vreest dat hij sterft aan een steekwond waar niemand anders aan zou sterven. Het is niet dat ze hem graag in leven houdt, maar ze wil niet dat hij sterft als zij niet kijkt.

Zijn lichaam zinkt bijna in de vloer, hij voelt zich licht in zijn hoofd. Maar voor hij zijn bewustzijn kan verliezen lijkt zijn situatie weer te stabiliseren. ‘We kunnen hier blijven,’ mompelt hij. De beslissing ligt niet bij hem, desalnietemin door erover te praten alsof dit wel het geval is geeft hem de illusie dat hij macht heeft. Een kleine illusie die zijn machteloze gevoel iets zou moeten temperen.

‘Dat lijkt mij een heel goed idee,’ beaamt ze. Het is net haar echtgenoot: hij vindt elke keer opnieuw het wiel uit, en verwacht dat zij applaudiseert terwijl ze al in haar eigen auto rijdt sinds het begin der tijden. ‘Het bloed zal straks wel stollen. Het meisje komt niet terug. Ze leek meer pijn te hebben dan jij toen ze je neerstak en dat is een hele prestatie want jij zag er echt debiel uit.’ Haar woorden vallen niet goed bij hem, maar woede en irritatie brengen wel kleur terug in zijn gezicht.

‘Neergestoken worden is geen pretje!’ verdedigt hij zich. ‘Hoe denk je dat jij er uit zou zien.’ Hij probeert niet meer te bewegen. ‘En ik ben ook niet bang voor haar.’ De realisatie dat de vrouw denkt dat hij bang is voor een tienermeisje komt na zijn verontwaardiging over hoe gracieus hij een steekwond ontvangen had.

‘Zij is ook niet degene waar je bang voor moet zijn.’ Gaat hij zich nu realiseren dat hij bang voor iets anders moet zijn? Ze is niet heel dubbelzinnig op dit moment. Het maakt niet zoveel meer uit wat ze zegt, want hij kan niet vluchten van haar. Toch ziet ze wel een noodzaak in het behouden van een goede relatie tot ze weet wat ze gaat doen.

Hij bestudeert haar gezicht opnieuw. *Vluchten*. Hij schudt de gedachte van zich af en als hij weer naar haar kijkt, kalmeert hij iets. Hij weet niet hoe het komt dat hij steeds heen en weer wordt geslingerd tusseen deze emoties. Het is gewoon een vrouw en haar waarschuwing is terecht: met al dat niets buiten de deur is het meisje niet zijn grootste zorg.

‘Ik blijf hier vanacht ook wel. Dan lig je niet alleen. Als ik je verbonden heb ga ik wat dekens verzamelen zodat je iets beter ligt.’ Ze spiekt onder de theedoek. Deze keer is de wond sneller gestelpt. ‘Dat ziet er goed uit. Ik ga het verbinden.’ Ze werkt heel voorzichtig om de wond niet opnieuw open te trekken.

Hij staart weer naar het systeemplafond, hij hoopt dat hij morgen haalt. Of juist niet. Hij kan in de nacht de wond verergeren en zorgen dat hij zoveel bloed verliest dat hij sterft. Of hij pakt het pistool dat de vrouw heeft en maakt er zo een eind aan. Het lijkt opnieuw als hij voor het grote niets staat: de euforie van een oplossing, de opluchting van het eindigen en dan de angst dat het afgelopen is, dat het pijn doet en dat hij er dan opnieuw van afziet.

Ze loopt de verschillende kantoren af, ze verzameld de dekentjes die ze kan vinden. Ze moet haar hoofd er bij houden, want hoe verder ze door het gebouw loopt hoe geïnteresseerder ze raakt in de dingen die ze nog niet kent. Het liefst zou ze verder op onderzoek willen, maar de plicht roept. Een kleine Totoro wacht op haar liefde en zorg.

Kriepkip is ergens over gegaan in Totoro, een geliefd huisdier. Wellicht omdat hij van enigsinds hulpeloos naar compleet hulpbehoevend is gegaan. Zoals elk huisdier eigenlijk.

Met alle dekens en de paar kussens die ze kan vinden loopt ze terug naar de kantine. Dit voelt net als de slaapfeestjes die vroeger werden gehouden met vriendinnen. Elkaars haar vlechten, nagels lakken.... Niet dat zij ooit uitgenodigd is, maar nu heeft ze toch een slaapfeestje. Haar eigen slaapfeestje, het leven wordt steeds leuker.

Eerst kan hij de echo van haar voetstappen nog horen, maar dat sterft snel weg en dan is het weer stil. Veel te stil. Hij probeert zich de geluiden van de volle universiteit te herinneren. Stemmen, schrapende stoelpoten over de vloer en voetstappen. De ruimtes zo gevuld dat er geen ruimte is voor echo's.

Hij herinnert zich zijn Kas, zie onderaan de universiteitstrap stond te roken en de meeste, brave studentjes de stuipen op het lijf joeg met zijn tattoo. Als Lester de universiteit verliet voelde het als thuiskomen als hij de laatste tree had genomen en landde op aarde. Dan liepen ze samen naar huis: het kleine appartementje boven *de Droomwinkel*.

Iets tikt en bonkt. 'Hallo?' Hij krijgt geen reactie. 'Hallo! Sue?' Hij hoort niets meer, geen gebonk en geen tik. Zijn bloed ruist zo door zijn oren. Hij hoopt dat hij er morgen niet meer is, dit is geen leven.